

Sygn. akt II Ka 747/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 lutego 2019 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Karol Troć
Protokolant:	st. sekr. sąd. Anna Sieczkiewicz

przy udziale prokuratora Adriana Wysokińskiego

po rozpoznaniu w dniu 15 lutego 2019 r.

sprawy **R. Z.**

oskarżonego z art. 190 § 1kk w zb. z art. 216 §1kk w zw. z art. 11 § 2kk w zw. z art. 12 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 27 sierpnia 2018 r. sygn. akt II K 1521/17

w zaskarżonej części wyrok utrzymuje w mocy; zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Zespołu Adwokackiego w S. kwotę 516,60 zł (w tym 96,60 zł podatku VAT) tytułem wynagrodzenia za obronę oskarżonego z urzędu świadczoną przez adw. L. T.; zasądza od oskarżyciela posiłkowego P. B. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 536,60 zł tytułem kosztów postępowania odwoławczego.

Sygn. akt II Ka 747/18

UZASADNIENIE

R. Z. został oskarżony o to, że:

w dniu 19 sierpnia 2017 roku przy ul. (...) w S., woj. (...) kierował pod adresem P. B. groźbę karalną pozbawienia życia, która wzbudziła w pokrzywdzonym uzasadnioną obawę, że będzie spełniona oraz w okresie od 19 do 20 sierpnia 2017 roku, działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru znieważył P. B. słowami powszechnie uznanymi wulgarne i obelżywe,

tj. o czyn z art. 190 § 1 kk w zb. z art. 216 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i w zw. z art. 12 kk.

Sąd Rejonowy w Siedlcach wyrokiem z dnia 27 sierpnia 2018r.:

oskarżonego **R. Z.** uznał za winnego tego, że:

I. w dniu 19 sierpnia 2017 roku przy ul. (...) w S., woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, kierował pod adresem P. B. groźbę karalną pozbawienia życia, która wzbudziła w pokrzywdzonym uzasadnioną obawę, że będzie spełniona, to jest czynu z art. 190 § 1 k w zw. z art. 12 kk,

II. w okresie od 19 do 20 sierpnia 2017 roku, przy ul. (...) w S. i w m. K., woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, znieważył P. B. słowami powszechnie uznanymi za wulgarne i obelżywe, to jest o czynu art. 216 § 1 kk w zw. z art. 12 kk,

i za to:

1. za czyn I na podstawie art. 190 § 1 kk wymierzył mu karę grzywny w ilości 80 stawek dziennych, na podstawie art. 33 § 3 kk, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10,00 złotych;

2. za czyn II na podstawie art. 216 § 1 kk wymierzył mu karę grzywny w ilości 100 stawek dziennych, na podstawie art. 33 § 3 kk, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10,00 złotych;

3. na podstawie art. 85 § 1 i 2 kk oraz art. 86 § 1 i 2 kk orzeczone jednostkowe kary grzywny połączył i orzekł jako karę łączną 150 stawek dziennych, na podstawie art. 33 § 3 kk, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10,00 złotych;

4. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary grzywny zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 23 listopada 2017 roku godz. 07:30 do dnia 23 listopada 2017 roku godz. 15:22, przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się dwóm stawkom dziennym grzywny i w tym zakresie grzywnę uznał za wykonaną;

5. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Zespołu Adwokackiego w S. adw. L. T. kwotę 619,92 zł, w tym kwotę 115,92 zł Vat, tytułem kosztów obrony z urzędu pełnionej przez tegoż adwokata;

6. zasądził od R. Z. na rzecz oskarżyciela posiłkowego P. B. kwotę 504,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

7. obciążył oskarżonego R. Z. na rzecz Skarbu Państwa kwotą 150,00 zł tytułem opłaty i zwolnił go od ponoszenia pozostałych kosztów sądowych.

Apelację od powyższego wyroku wniósł pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego, który zaskarżył wyrok w części rozstrzygnięcia o karze na niekorzyść oskarżonego. Apelujący w tym zakresie wyrokowi zarzucił rażąco niewspółmierność jednostkowych kar grzywny oraz łącznej kary grzywny wymierzonych oskarżonemu za przypisane przestępstwa w sytuacji, gdy znaczny stopień społecznej szkodliwości przypisanych oskarżonemu czynów oraz znaczny stopień winy, a także postawa i sposób zachowania oskarżonego po popełnieniu przestępstw uzasadniał wymierzenie mu kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania oraz kary grzywny.

Podnosząc powyższe pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego wniósł o zmianę wyroku poprzez orzeczenie wobec oskarżonego za czyn z pkt I części dyspozytywnej wyroku kary 5 miesięcy pozbawienia wolności, za czyn z pkt II kary 3 miesięcy pozbawienia wolności, wymierzenie za przypisane czyny kary łącznej 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat oraz wymierzenie kary grzywny 100 stawek dziennych grzywny przyjmując wysokość jednej stawki na 10 zł, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Siedlcach.

W toku rozprawy odwoławczej pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego poparł swoją apelację i wniosek w niej zawarte, modyfikując wniosek poprzez orzeczenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności w rozmiarze 6 miesięcy z zawieszeniem jej wykonania na okres 2 lat bez orzekania kary grzywny.

Prokurator wniósł o nieuwzględnienie apelacji i utrzymanie wyroku w mocy.

Obrońca oskarżonego wniósł o nieuwzględnienie apelacji i utrzymanie wyroku w mocy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego jest bezzasadna i nie zasługuje na uwzględnienie.

Mając na uwadze, że apelacja nie kwestionuje ustaleń faktycznych, kwalifikacji prawnej czynu oskarżonego oraz jego winy, należało uznać za niecelowe odnoszenie się do tych kwestii. Na potrzeby niniejszego uzasadnienia należało poprzestać tylko na stwierdzeniu, że Sąd Okręgowy w Siedlcach w pełni podziela stanowisko Sądu Rejonowego w tym zakresie.

Sąd Odwoławczy nie znalazł powodów, by nie podzielić stanowiska Sądu I instancji co do kary wymierzonej oskarżonemu, co do której to kary pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego P. B. podniósł zarzut jej nadmiernej łagodności. Zgodnie z zawartymi w art. 53 kk regulacjami Sąd wymierzając karę winien mieć na względzie między innymi to, by dolegliwość kary nie przekraczała stopnia winy, winien uwzględniać stopień społecznej szkodliwości czynu, brać pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do oskarżonego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Pod uwagę winien brać także rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia sprawcy przed popełnieniem przestępstwa. Analiza wskazanych elementów poczyniona przez przyzmat niniejszej sprawy prowadzi do wniosku, iż Sąd I instancji wymierzając karę oskarżonemu R. Z. uczynił zadość w/w wymaganiom. Pamiętać bowiem należy, iż względy na społeczne oddziaływanie kary jako jeden z celów kary są podyktowane potrzebą przekonania społeczeństwa o nieuchronności kary za naruszenie dóbr chronionych prawem i nieopłacalności zamachów na te dobra, wzmożenia poczucia odpowiedzialności, ugruntowania poszanowania prawa i wyrobienia właściwego poczucia sprawiedliwości oraz poczucia bezpieczeństwa. Nie są one równoznaczne z wymaganiem wymierzania wyłącznie tylko surowych kar. Oznaczają przede wszystkim potrzebę wymierzenia takich kar, które odpowiadają społecznemu poczuciu sprawiedliwości, dają gwarancję skutecznego zwalczania przestępczości oraz tworzą atmosferę zaufania do obowiązującego systemu prawnego (wyrok SA w Lublinie z 12.01.2006r., II AKa 290/05, LEX nr 168034). Odnosząc powyższe do przedmiotowej sprawy uznać należy, że wina i społeczna szkodliwość przypisanych oskarżonemu czynów nie są znaczne. Niewątpliwym jest, że R. Z. swoim postępowaniem naruszył takie dobro chronione przez obowiązującą ustawę karną jak godność człowieka oraz wolność człowieka rozumiana jako wolność od strachu, obawy przed popełnieniem przestępstwa na szkodę zagrożonego lub jego najbliższych, ale jednak sąsiedzki charakter konfliktu i przedmiotowych zdarzeń oraz ich przebieg pozwalają na powyższe stwierdzenie. Nie bez znaczenia jest również fakt, iż przedmiotowe zdarzenia miały w życiu oskarżonego charakter incydentalny. Nadto za zastosowaniem wobec oskarżonego najłagodniejszej z represji karnych przewidzianych za oba przypisane mu czyny przemawiają także warunki i właściwości osobiste oskarżonego nie karanego za przestępstwo umyślne, który jest sprawcą młodocianym, a w dacie czynu miał zaledwie 18 lat. Powyższe okoliczności uzasadniają przypuszczenie, iż oskarżony będzie przestrzegał porządku prawnego, a w szczególności nie wejdzie po raz kolejny w konflikt z prawem. Orzeczona wobec R. Z. kara grzywny (tak jednostkowe, jak i łączna), zdaniem Sądu Okręgowego uwzględnia cele, jakie powinna spełniać, czyni zadość społecznemu poczuciu sprawiedliwości, dowodząc braku bezkarności dla tego typu zachowań. Nadto jest współmierna do stopnia jego zawinienia, wystarczająca do tego, by podziałała na oskarżonego powstrzymująco i uświadomiła mu nieuchronność poniesienia odpowiedzialności za naruszanie porządku prawnego. Spełni również swoje zadania w zakresie prewencji ogólnej co do poszanowania prawa i kształtowania pozytywnych postaw.

Sąd Okręgowy nie uwzględniając apelacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego, utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 27 sierpnia 2018r.

O kosztach postępowania odwoławczego zasądzonych od oskarżyciela posiłkowego P. B. orzeczono na podstawie art. 636 § 1 kpk.

Z tych względów Sąd Okręgowy w Siedlcach orzekł jak w wyroku.